

godtgøre, at det er berettiget at antage, at to virksomheders ensartede adfærd skyldes, at der har foreligget en samordnet praksis mellem dem.

Dette krav er ikke opfyldt, når de pågældende virksomheder kan godtgøre, at de faktiske omstændigheder, der efter Kommissionens opfattelse kun lader sig forklare ved, at der har foreligget en samordnet praksis, med rimelighed kan lade sig forklare på en måde, der ikke forudsætter, at der har foreligget en sådan praksis.

3. For at afgøre, om en aftale har et konkurrencebegrænsende formål, er det uden betydning, hvem af to aftalparter der måtte have foranlediget dette eller hint vilkår indføjet, eller om parterne har haft en fælles hensigt med aftalen på tidspunktet for dens indgåelse. Afgørende er derimod de formål, aftalen som sådan må antages at forfølge, når henses til den økonomiske sammenhæng, hvori den skal anvendes.
4. Bestemmelser om eksport i en salgsaftale, hvorved køberen forpligtes til at

eksportere de pågældende varer til et bestemt tredjeland, er i strid med traktatens artikel 85, når de i det væsentlige har til formål at forhindre genudførelse af varerne til de lande, hvor de er fremstillet, således at der kan opretholdes et system af dobbeltpriser i fællesmarkedet, hvorved konkurrencen inden for dette begrænses.

5. Uanset hvorledes aftaler om gensidige leverancer mellem producerende virksomheder i almindelighed må bedømmes i forhold til forbudene i traktatens artikel 85, er en aftale forbudt, såfremt betingelserne for at bringe den i anvendelse er så rummelige og ubestemte, at aftalen vil kunne medføre en begrænsning i konkurrencen.

Dette er bl.a. tilfældet, når forpligtelsen til gensidig bistand ikke alene omfatter tilfælde af force majeure og andre tilfælde, der må sidestilles hermed, men ethvert tilfælde af »alvorlige forstyrrelser«, uanset dets art og årsag, navnlig hvis aftalen er af ubestemt varighed, og der er tale om betydelige mængder af den pågældende vare.

I de forenede sager 29 og 30/83,

- 1) COMPAGNIE ROYALE ASTURIENNE DES MINES SA, Paris, ved advokaterne Ivo van Bael og Jean-François Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger og Hoss, 15, Côte d'Eich,

sagsøger i sag 29/83,

2) RHEINZINK GMBH, Datteln (Forbundsrepublikken Tyskland, ved dets
forretningsførere Volker Groth og Rolf Wölfer, bistået af advokat Rainer
Bechtold, Stuttgart, som rettergangsfuldmægtig, og med valgt adresse i
Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34 B, rue Philippe-II,

sagsøger i sag 30/83,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, i sag 29/83 ved juridisk
konsulent Giuliano Marengo og i sag 30/83 ved juridisk konsulent Norbert
Koch, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste
Montalte, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvor i nærmere bestemt omfang er nedlagt påstand om annullation af
Kommissionens beslutning 82/866/EØF af 14. december 1982 vedrørende en
procedure i medfør af EØF-traktatens artikel 85 (IV/29.629 — Valseværks-
produkter og zinklegeringer — EFT L 362, s. 40),

har

DOMSTOLEN (fjerde afdeling)

sammensat af afdelingsformanden T. Koopmans, dommerne K. Bahlmann,
P. Pescatore, A. O'Keefe og G. Bosco,

generaladvokat: S. Rozès

justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

afsagt følgende

DOM

INDHOLDSFORTEGNELSE

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger	1682
1. Sagsøgerne	1682
2. Sagens genstand	1682
3. Den anfægtede beslutning	1683
4. De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den anfægtede beslutning	1684
A — De markedsbeskyttende foranstaltninger	1684
B — Aftalen om gensidige leverancer	1687
5. Retsforhandlinger	1688

II — Parternes påstande	1688
III — Parternes anbringender og argumenter	1688
1. Rheinzink's ansvar for den adfærd, selskabets forgænger i retlig henseende har udøvet	1688
2. Tilslidesættelse af procedureregler	1689
3. Den samordnede praksis mellem CRAM og RZ	1690
a) CRAM's argumentation	1690
b) Rheinzink's argumentation	1691
c) Kommissionens forsvar	1692
4. Aftalen mellem RZ og Schiltz	1694
5. Aftalen mellem CRAM, RZ og VM om gensidige leverancer	1695
6. Bødernes størrelse	1697
IV — Mundtlig forhandling	1697

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Sagsøgerne

De to sagsøgende selskaber er blandt de seks største producenter af zink i Det europæiske Fællesskab.

Sagsøgeren i sag 29/83, Compagnie royale asturienne des mines (herefter benævnt CRAM), er et fransk selskab, hvis største fabrik ligger i Auby-les-Douai i Nordfrankrig. Selskabet eksporterer en ikke ubetydelig del af sin produktion af valseværksprodukter af zink, navnlig til Forbundsrepublikken Tyskland. Virksomheden har endvidere interesser inden for minesektoren og inden for industri og handel i Spanien, Marokko og Norge.

Selskabet Rheinisches Zinkwalzwerk GmbH & Co. (herefter benævnt RZ) er en tysk virksomhed, der er specialiseret inden for valseværksprodukter af zink. Den 8. december 1981 blev selskabet med tilbagevirkende kraft fra den 1. oktober 1981 omdannet til et anpartsselskab under navnet Rheinzink GmbH (herefter benævnt Rheinzink). Denne omdannelse skete i henhold til »Umwandlungsgesetz« (tysk lov om omdannelse af selskaber). Selskabet Rheinzink succederede virksomheden RZ. Den anfægtede kommissionsbeslutning af 14. december 1982 er rettet til virksomheden RZ, som på dette tidspunkt var en del af den internationale concern »Metallgesellschaft«. Siden den 1. oktober 1982 har kapitalen i selskabet Rheinzink, sagsøgeren i sag 30/83, været fordelt på tre tyske virksomheder.

2. Sagens genstand

De foreliggende sager vedrører den samme kommissionsbeslutning, nemlig beslutning 82/866/EØF af 14. december

1982 vedrørende en procedure i medfør af EØF-traktatens artikel 85 (EFT L 362, s. 40). I denne beslutning fastslås det, at fem virksomheder, der er producenter af valseværksprodukter af zink, herunder de sagsøgende selskaber, har gjort sig skyldige i forskellige overtrædelser af artikel 85. Sagsøgerne anfægter kun en del af beslutningen.

De overtrædelser, som nærværende sager drejer sig om, vedrører navnlig en række markedsbeskyttende foranstaltninger, som CRAM og RZ skal have truffet i 1976, samt en aftale om gensidige leverancer, som de to sagsøgere og en tredje virksomhed, selskabet Vieille Montagne, Angleur (Belgien), indgik i 1974. For så vidt angår de markedsbeskyttende foranstaltninger, fastslog Kommissionen i sin beslutning, at der var sket to selvstændige overtrædelser af artikel 85. For det første skal CRAM og RZ i 1976 være blevet enige om en samordnet praksis om at beskytte det tyske marked mod parallelimport af valseværksprodukter, der blev foretaget af et belgisk selskab, Gebr. Schiltz NV (herefter benævnt Schiltz). For det andet indgik både CRAM og RZ i 1976 aftaler med Schiltz, hvorved dette selskab forpligtede sig til at videresælge valseværksprodukter af zink i et bestemt tredjeland, idet man herved skal have tilsluttet sig at begrænse risikoen for parallelimport inden for Det europæiske Fællesskab.

Bøderne er kun blevet pålagt for den samordnede praksis, som CRAM og RZ skal være blevet enige om i 1976.

Sagsøgeren i sag 29/83, selskabet CRAM, har i stævningen anfægtet beslutningen, for så vidt den vedrører den samordnede praksis i 1976. Sagsøgeren i sag 30/83, selskabet Rheinzink, har anfægtet alle de ovenfor nævnte dele af den omtvistede beslutning.

3. Den anfægtede beslutning

For så vidt angår de foreliggende sager, er følgende bestemmelser i beslutningen relevante:

»Artikel 1

1. Den fælles aktion, som CRAM og RZ i 1976 blev enige om med henblik på at beskytte det tyske marked mod Schiltz' parallelimport af valseværksprodukter, er en overtrædelse af traktatens artikel 85.

2. Den bestemmelse, der i 1976 blev aftalt mellem på den ene side CRAM og Schiltz og på den anden side RZ og Schiltz, og som pålagde sidstnævnte at videresælge valseværksprodukter af zink i et bestemt land med det formål at begrænse parallelimport inden for Fællesskabet, er en overtrædelse af traktatens artikel 85.

Artikel 2

1. For den i artikel 1, stk. 1, omhandlede overtrædelse pålægges nedenstående virksomheder følgende bøder:

— CRAM en bøde på 400 000 fire hundrede tusinde ECU, dvs. 2 625 000 FF,

— Rheinische Zinkwalzwerk GmbH & Co., en bøde på 500 000 fem hundrede tusinde ECU, dvs. 1 157 230 DM.

2. ...

Artikel 3

Aftalen om gensidige leverancer af 5. august 1974 mellem CRAM, RZ og VM er en overtrædelse af traktatens artikel 85.

(...)

Artikel 6

De i artikel 7 nævnte parter ophører straks med de konstaterede overtrædelser og afholder sig i fremtiden fra enhver aftale eller samordnet praksis med samme virkning.

Artikel 7

Denne beslutning er rettet til:

1. For alle artiklernes vedkommende:

Compagnie royale asturienne des mines
42, avenue Gabriel
F-Paris Cedex 08;

2. For artikel 1, 2 og 3's vedkommende:

Rheinisches Zinkwäzwerk GmbH & Co.
Bahnhofstraße 90
D-4354 Datteln;

3. ...

4. ...

5. ...

(...)

4. *De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den anfægtede beslutning*

A — De markedsbeskyttende foranstaltninger

I perioden 1974-1977 lå priserne på zink på det tyske og det franske marked

højere end i de andre lande i Fællesskabet. Også i forhold til visse tredeje-lande var der betydelige prisforskelle. Der var dog kun en ringe prisforskel mellem de to sagsøgende virksomheders priser i ét og samme land.

For at udnytte disse prisforskelle havde det tyske selskab Kestermann opnået, at firmaet Schiltz i Belgien, der importerer sanitetsartikler, købte valseværksprodukter af zink fra CRAM og RZ på de vilkår, disse producenter anvendte i Belgien, og herefter videresolgte dem til Kestermann, der afsatte dem i Forbundsrepublikken Tyskland.

Med henblik på en sådan parallelimport bestilte Schiltz i begyndelsen af 1975 et parti valsede plader hos CRAM. CRAM afviste at efterkomme denne ordre, idet man anførte, at selv om plader af disse dimensioner var gængse på det tyske og franske marked, var der ikke nogen efterspørgsel på dem i Belgien. I anden omgang forsøgte Schiltz at skaffe sig de samme valsede plader, idet man over for CRAM foregav, at de skulle genudføres til Egypten. På denne udtrykkelige betingelse accepterede CRAM at levere de bestilte varer og tilbød Schiltz en pris, der var endnu lavere end den, der gjaldt i Belgien.

Mellem februar og oktober 1976 opnåede Schiltz på denne måde tilsagn fra CRAM om levering af næsten 2 000 tons valsede plader. CRAM lagde på sin side vægt på, at betingelsen om, at de blev eksporteret til Egypten, blev overholdt. I denne forbindelse henvises der i den anfægtede beslutning til visse fakturaer, der var påtegnet »bestemmelsesland Egypten«. Det bemærkes endvidere, at CRAM i flere skrivelser til Schiltz

mindede selskabet om dets tilsagn og anmodede Schiltz om at fremsende dokumenter, der kunne godtgøre, at man havde overholdt dette tilsagn.

Fra april til oktober 1976 benyttede Schiltz samme fremgangsmåde over for RZ. Hver gang under foregivende af, at man ville eksportere de pågældende varer til Mellemøsten, navnlig Egypten, bestilte Schiltz over flere omgange i alt 1 252 tons valsede plader. Disse ordrer blev effektueret af RZ og faktureret i henhold til de priser, som denne virksomhed på dette tidspunkt anvendte på det belgiske marked, og som i hvert fald i starten var 19 % lavere end dem, man anvendte på det tyske marked. På dette punkt anføres det endvidere i den anfægtede beslutning, at RZ, i hvert fald i begyndelsen, leverede til Schiltz til de samme priser, som CRAM i denne periode anvendte i forbindelse med sine leverancer til Schiltz.

Som det fremgår af visse telexer fra RZ, som er refereret i den anfægtede beslutning, skete leverancerne fra RZ — ligesom leverancerne fra CRAM — på den udtrykkelige betingelse, at varerne blev gendført til Mellemøsten. Denne betingelse blev accepteret af Schiltz, der f.eks. ved telex af 26. oktober 1976 bekræftede en ordre på 550 tons og i denne forbindelse angav følgende: »Lieferung: 1 ton pal. franco Hafen Antwerpen Dock 130 bei unser Befrachter 'United Stevedoring'. Fragen nach 'John'. Jeder Pallet muss gemerkt sein mit 'Genua-Alex'. Bestimmung: via Genua nach Alexandria und Iran«.

I stedet for at blive lastet på skibe til Mellemøsten blev de hos CRAM og RZ bestilte varer imidlertid oplagret i Antwerpens havn for kort tid efter at blive lastet på lastvogne og blive transporteret til Forbundsrepublikken Tysk-

land. For at undgå, at det gennem udenrigshandelsstatistikken skulle blive opdaget, at der ikke blev forholdt med varerne som aftalt, deklarerede Schiltz disse i tolden som »plader zinkbeklædt på begge sider«.

Denne form for parallelimport ophørte i oktober 1976.

Mellem den 8. september og den 11. oktober 1976 havde CRAM accepteret tre nye ordrer fra Schiltz henholdsvis på 240 og 631 tons valsede zinkplader bestemt til Egypten, og på 44 tons valsede plader med henblik på reeksport til Iran. Der blev afgivet ordrebekræftelser for disse bestillinger. Den 13. oktober 1976 påbegyndte CRAM afviklingen af disse ordrer med omkring to lastvognssendinger om dagen. Disse leverancer fortsatte indtil den 20. oktober, hvor de blev indstillet uden nogen form for forklaring. På dette tidspunkt manglede der endnu at blive leveret 20 tons under den nye ordre på 240 tons valsede plader, der var bestemt til Egypten.

Den 21. oktober 1976, hvor CRAM havde afbrudt sine leverancer, beskyldte RZ Schiltz for ikke at overholde betingelsen om, at varerne skulle eksporteres til Egypten. Hvad angår RZ' leverancer til Schiltz, fandt en sidste leverance sted den 28. oktober 1976. Efter at to af virksomhedens ansatte personligt havde opsøgt Schiltz den 27. oktober og Kestermann den 29. oktober, mente RZ at have bevis for, at de valsede plader, man leverede, blev genindført til Tyskland; den 29. oktober 1976 besluttede man på denne baggrund at standse udførelsen af den ordre, der endnu ikke var blevet effektueret.

I denne periode fandt der regelmæssige kontakter sted mellem CRAM og RZ vedrørende de to selskabers forretnings- og især prispolitik, således som det fremgår af en telex fra RZ til CRAM den 26. oktober 1976:

»Ændring af priserne på halvfabrikata af zink i Forbundsrepublikken Tyskland.

Som fulgte af kursudviklingen og prisfaldet på råvarer i tilknytning hertil er den tyske pris på zinkbånd og -plader nedsat fra 318,20 DM/100 kg til 307,90 DM/100 kg med virkning pr. 26. oktober 1976.

Basistykkelse: 0,70 mm.

Denne pris gælder for mængder på mindst 5 tons franko. Den aktuelle prisdifferenciering alt efter de forskellige tykkelser forbliver uændret.

Dette fremsendes til orientering.

Underskrevet: MFG, Meyer, Rheinzink, Datteln«.

Den 8. november 1976 telefonerede CRAM til Schiltz og beskyldte denne for at have omdirigeret alle eller en del af de varer, der var bestemt til Egypten, til Forbundsrepublikken Tyskland. Den 12. november sendte CRAM en telex til Schiltz og rykkede for betaling af elleve fakturaer fra oktober, som endnu ikke var blevet afregnet. Endvidere var der i telexen anført følgende:

- »2. De anmodes om at sende os bilagene for eksporten af disse 240 tons til Egypten, således som De forpligtede Dem til i Deres ordreskrivelser af 7. september 1976 og 8. september 1976. Vi bekræfter vores telefoniske oplysninger af 8. november 1976, hvor vi meddelte, at de valsede zinkprodukter, som vi leverede til Dem med henblik på reeksport til

Egypten, helt eller delvis er blevet solgt på det tyske marked, således som vore repræsentanter i dette land har meddelt os. I betragtning af de særpriser, som vi beregnede i Deres tilfælde for at sætte Dem i stand til at gå ind i eksporten til Mellemøsten, er der tale om et tillidsbrud fra Deres side, hvilket begrunder vore ovenfor fremsatte krav.

3. Først når der er fundet en løsning på punkt 1 og 2, vil vi sammen kunne drøfte spørgsmålet om leverancerne på 631 tons til Egypten samt 44 tons til Iran . . .«.

På grundlag af en samlet vurdering af de ovenfor angivne omstændigheder fastslog Kommissionen i sin beslutning af 14. december 1982, at der i 1976 forelå en samordnet praksis mellem CRAM og RZ, hvis hovedsigte var at beskytte det tyske marked, for så vidt angår afsættningen af de nævnte produkter. I forbindelse med den retlige vurdering af disse faktiske omstændigheder anfører Kommissionen i beslutningen, at det var inden for det samme korte tidsrum mellem den 21. oktober 1976 (hvor CRAM indstillede leverancerne) og den 29. oktober 1976 (hvor RZ indstillede leverancerne), at disse to virksomheder lagde pres på Schiltz for at få denne til at indstille eksporten til Forbundsrepublikken Tyskland.

Kommissionen henviser herefter til den telex af 26. oktober 1976, i hvilken RZ meddelte CRAM, at man nedsatte sine priser på det tyske marked med omkring 3 %. Denne meddelelse fra én konkurrent til en anden giver ifølge Kommissionen ikke nogen mening, medmindre den ses som et led i en samordnet indsats for at bekæmpe paralleleksport på dette marked. Endelig er det betegnende, at CRAM ventede med at rykke Schiltz for betaling af de udestående fordringer,

indtil RZ' undersøgelse hos Schiltz og Kestermann var afsluttet den 8. november 1976. Herefter kan der ikke være nogen tvivl om, at der forelå en samordnet praksis.

B — Aftalen mellem CRAM, RZ og Vieille Montagne (herefter benævnt VM) om gensidige leverancer i tilfælde af svigtende produktion

Den 5. august 1974 indgik CRAM, RZ og VM en aftale, hvorefter disse virksomheder forpligtede sig til at levere hinanden valseværksprodukter af zink, hvis der opstod alvorlige produktionsforstyrrelser, hvorved en af virksomhederne lider et betydeligt produktionstab, uanset årsagen hertil. Bistanden skal ydes, når produktionsunderskuddet i den virksomhed, som påberåber sig aftalen, overstiger 20 tons om dagen eller i alt 200 tons, og dette skal ske efter følgende retningslinjer:

»Artikel 4.2: Hver aftalepart forpligter sig til at levere højst 1 500 tons, dog forudsat at virksomhedens egen produktion ikke forstyrres. Når en enkelt aftalepart lider et produktionstab, kan den kun kræve, at de manglende mængder leveres i lige store dele af de to øvrige aftaleparter . . .«

»Artikel 4.3: Såfremt to aftaleparter samtidigt rammes af et totalt produktionstab, forpligter den tredje aftalepart sig til at levere højst 2 000 tons om måneden af dette produktionstab og at foretage en ligelig fordeling mellem de to berørte aftaleparter, medmindre en af disse anmoder om en mindre mængde. I tilfælde af et partielt produktionstab hos en eller to aftalepart(er), fastsætter leverandøren kvoter svarende til de pågældende produktionstab . . .«

Denne aftale skulle forblive i kraft indtil den 31. december 1976 og derefter hvert kalenderår betragtes som stiltiende fornyet, medmindre en eller flere af aftaleparterne skriftligt opsagde den senest seks måneder før udgangen af et kalenderår. Ved slutningen af 1979 havde ingen af de tre virksomheder gjort brug af deres ret til at opsigte aftalen.

Ifølge den anfægtede beslutning er aftalen siden sin ikrafttræden blevet bragt i anvendelse i følgende tidsrum og under følgende omstændigheder:

- a) fra april til juni 1977 tilgik der VM leverancer fra CRAM på 2 427 tons valset zink som følge af en produktionsstandsning på grund af strejke hos VM;
- b) fra maj til august 1977, stadig på grund af denne strejke, leverede RZ 850 tons valseværksprodukter til VM's tyske datterselskab;
- c) i 1977, idet RZ til CRAM som følge af tekniske vanskeligheder på denne virksomheds spaltningens anlæg leverede 550 tons valseværksprodukter ifølge en aftale gående ud på levering af op til 750 tons i alt. Disse leverancer blev standset, så snart det pågældende anlæg igen var i drift.

Ifølge Kommissionen udgør aftalen en overtrædelse af traktatens artikel 85, idet det anføres, at en aftale af så generel rækkevidde og af så lang varighed erstatter konkurrencen mellem parterne med gensidig bistand, hvorved den bidrager til at forhindre enhver ændring i deres respektive stilling på markedet.

5. *Retsforhandlinger*

Ved stævning registreret på Domstolens justitskontor den 23. februar 1983, har CRAM anlagt sag til prøvelse af Kommissionens beslutning af 14. december 1982 med påstand om annullation af artikel 1, stk. 1, i den nævnte beslutning. Ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 25. februar 1983, har Rheinzink anlagt sag med påstand om annullation af beslutningen i forhold til sig.

Skriftvekslingen i de to sager er forløbet forskriftsmæssigt. I sag 29/83 har sagsøgeren dog frafaldet replik.

Ved kendelse af 23. november 1983 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1, besluttet at henvise de to sager til fjerde afdeling.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har dog anmodet Kommissionen om skriftligt at besvare følgende spørgsmål:

»Kan Kommissionen fremlægge bevismateriale, der gør det muligt at bedømme, om der har foreligget en samordnet praksis mellem Rheinzink og Compagnie royale asturienne des mines vedrørende de priser, som disse to virksomheder anvendte i Frankrig og i Forbundsrepublikken Tyskland, og som vil kunne forklare, hvorfor de aftaler, der blev indgået mellem disse to virksomheder og Schiltz, indeholder eksportklausuler?«

Ved kendelse af 30. november 1983 har Domstolen (fjerde afdeling) besluttet at forene de to sager med henblik på mundtlig forhandling og domsafsigelse.

II — Parternes påstande

A — *I sag 29/83*

Det *sagsøgende selskab* har nedlagt følgende påstande:

1. Artikel 1, stk. 1, i Kommissionens beslutning af 14. december 1982 annulleres.
2. Den bøde, der ved beslutningens artikel 2, stk. 1, pålægges sagsøgeren, annulleres, subsidiært nedsættes.
3. Kommissionen tilpligtes af afholde sagens omkostninger.

Sagsøgte, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, har nedlagt følgende påstande:

1. Frifindelse.
2. Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

B — *I sag 30/83*

Det sagsøgende selskab har nedlagt følgende påstande:

1. Artiklerne 1, 2, 3, 6 og 7 i Kommissionens beslutning af 14. december 1982 annulleres, for så vidt de vedrører virksomheden RZ.
2. Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Sagsøgte, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, har nedlagt følgende påstande:

1. Frifindelse.
2. Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. *Rheinzink's ansvar for den adfærd, selskabets forgænger i retlig henseende har udøvet*

For det første har *sagsøgeren i sag 30/83, Rheinzink*, indledningsvis gjort gæl-

dende, at de forhold, som Kommissionen påtaler i sin beslutning af 14. december 1982, er begået af selskabets forgænger i retlig henseende, virksomheden RZ. Sagsøgeren anfører, at man som retssuccessor for RZ siden den 1. oktober 1981, dvs. før meddelelsen af beslutningen, ikke kan være ansvarlig for forpligtelser, som er opstået for RZ på et tidspunkt, hvor denne virksomhed bestod. Såfremt Kommissionen havde pålagt bøden på et tidspunkt, hvor RZ stadig bestod, ville sagsøgeren utvivlsomt som retssuccessor antages at måtte have overtaget ansvaret for dennes betaling. Dette skete imidlertid ikke. Der kan derfor ikke ske retsforfølgning af sagsøgeren for et bødekrav, der er opstået efter den retlige omdannelse. Sagsøgeren tilføjer i *replikken*, at den adfærd, som en virksomhed har udøvet, ikke kan gøres gældende over for den virksomhed, der som retssuccessor for den første virksomhed fortsætter dennes forretningsmæssige aktiviteter. En sådan retsgrund-sætning findes ikke. I denne forbindelse henviser sagsøgeren til Domstolens dom af 16. december 1975 (Suiker Unie m.fl., de forenede sager 40-48, 50, 54-56, 111, 113 og 114/73, Sml. s. 1663 og særligt s. 1917 ff.), hvoraf det fremgår, at det kun er, såfremt en retssuccessors og dennes retlige forgængers adfærd »åbenbart [udgør] en enhed«, at den retlige forgængers adfærd kan tilregnes retssuccessoren. I det foreliggende tilfælde udgør RZ' og Rheinzink's adfærd ikke en sådan enhed.

I svarskriftet har *sagsøgte, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber*, gjort gældende, at de forhold, som RZ har begået, må tilregnes det sagsøgende selskab, fordi de to virksomheder i konkurrenceretlig henseende må betragtes som to successive retlige former af den samme virksomhed. RZ har kun ændret sit navn og sin retlige form. Formålet med virksomheden, dens hjem-

sted og dens ledelse er uændret. Ifølge Kommissionen har Domstolen fastslået, at en successor er ansvarlig selv i tilfælde, hvor der ikke formelt er sket en retlig succession, når det, der er sket, fremtræder som en »økonomisk succession« (Suiker Unie m.fl., de forenede sager 40-48, 50, 54-56, 111, 113 og 114/73, Sml. s. 1663). I denne forbindelse tilføjer Kommissionen i *duplikken*, at sagsøgeren fortolker den nævnte dom forkert. I Suiker Unie-sagen var der tale om to klart adskilte selskaber, der i en vis periode begge bestod samtidig. Da der ikke forelå nogen retlig succession, blev det antaget, at der måtte foreligge et yderligere moment til, at det ene selskabs handlinger kunne tilregnes det andet, nemlig at deres adfærd udgjorde en enhed. I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren imidlertid uændret fortsat de forretningsmæssige aktiviteter, som selskabets forgænger i retlig henseende udøvede. Herefter kan der ikke være nogen tvivl om, at der påhviler Rheinzink et ansvar for de overtrædelser, som RZ har gjort sig skyldig i.

2. *Tilsidesættelse af procedureregler*

For det andet har *sagsøgeren i sag 30/83, Rheinzink*, indledningsvis gjort gældende, at selskabets ret til forsvaret er blevet krænket af Kommissionen, idet denne ikke har givet selskabet mulighed for under den administrative procedure at gøre sig bekendt med alle de dokumenter, der ligger til grund for den anfægtede beslutning.

Sagsøgeren anfører nærmere, at man ikke var bekendt med alle dokumenterne vedrørende aftalerne om leverancer

mellem CRAM og Schiltz, på trods af, at CRAM's holdning i dette spørgsmål i sagen bliver gjort gældende imod RZ. Efter meddelelsen af beslutningen anmodede sagsøgeren Kommissionen om at måtte gennemgå alle de dokumenter, der havde haft betydning for beslutningen. Kommissionen gav imidlertid kun sagsøgeren mulighed for at gennemgå de dokumenter, som RZ selv havde fremlagt, samt korrespondancen mellem RZ og Kommissionen. Alle disse dokumenter var sagsøgeren imidlertid allerede bekendt med. Kommissionen burde have givet sagsøgeren mulighed for at gennemgå og vurdere de dokumenter, den havde modtaget fra anden side.

Sagsøgte har heroverfor anført, at dette anbringende åbenbart savner grundlag. De forhold vedrørende CRAM, der har haft betydning for beslutningen, er, at CRAM den 21. oktober 1976 indstillede sine leverancer til Schiltz, samt, at dette selskab lagde pres på Schiltz, således som det bl.a. fremgår af den telex, CRAM sendte til Schiltz den 12. november 1976 for at få denne til at standse sin eksport til Forbundsrepublikken Tyskland. Kommissionen anfører, at disse forhold er nævnt i den meddelelse om klagepunkter, som sagsøgeren modtog. Kommissionen tilføjer, at sagsøgeren hverken har bestridt rigtigheden af, at CRAM standsede leverancerne, eller indholdet af den nævnte telex.

3. Den samordnede praksis mellem CRAM og RZ

På dette punkt har de to sagsøgende virksomheder begge fremsat det samme og eneste anbringende, hvorefter Kommissionen ikke har godtgjort, at der forelå en samordnet praksis mellem dem med henblik på at beskytte det tyske

marked. Til støtte for dette anbringende gør de en række forhold gældende, der kan sammenfattes som følger.

a) CRAM's argumentation

A) Det er forkert, når Kommissionen har lagt til grund, at CRAM's leverancer til Schiltz uden nærmere forklaring blev indstillet den 20. oktober 1976. Årsagen til, at leverancerne blev standset på dette tidspunkt, er den enkle, at den ordre, som leverancerne blev udført under, nemlig den på 240 tons valset zink, var blevet helt opfyldt. Det er således ikke rigtigt, når Kommissionen i beslutningen har anført, at der den 20. oktober 1976 endnu manglede at blive leveret 20 tons plader. Standsningen af leverancerne på det nævnte tidspunkt er ikke udtryk for noget unormalt.

B) Det er med urette, at Kommissionen i den anfægtede beslutning har antaget, at der var en vis sammenhæng mellem standsningen af CRAM's leverancer til Schiltz den 20. oktober 1976 og den omstændighed, at RZ den 21. oktober 1976 beskyldte Schiltz for ikke at overholde betingelsen om, at varerne skulle eksporteres til Egypten. Ifølge CRAM er der ingen sammenhæng mellem disse to forhold. I øvrigt har Kommissionen ikke godtgjort, at CRAM var bekendt med RZ' beskyldninger over for Schiltz.

C) Den telex, som RZ sendte til CRAM den 26. oktober 1976, er ikke noget bevis for, at der forelå en samordnet praksis mellem de to virksomheder. Det fremgår af en simpel gennemgang af telexens indhold, at denne intet

havde at gøre med CRAM's adfærd over for Schiltz.

påkrav til CRAM om betaling, savner derfor ethvert grundlag.

D) Det er forkert, når Kommissionen har antaget, at CRAM afventede forløbet af RZ' undersøgelse vedrørende Schiltz og Kestermann, før man, den 8. november 1976, rykkede Schiltz for sit tilgodehavende. Allerede den 14. oktober 1976 havde CRAM sendt Schiltz en telex, hvori man bl.a. krævede afregning i henhold til seks fakturaer fra september 1976, der stadig ikke var blevet betalt. Som svar på denne telex lovede Schiltz at betale de nævnte fakturaer inden udgangen af oktober 1976. Den 31. oktober 1976 havde CRAM imidlertid konstateret, at tre af de seks fakturaer fortsat ikke var blevet betalt. Den 2. november sendte man derfor Schiltz endnu en telex og krævede, at de udestående beløb blev betalt. Endvidere havde Schiltz også vist sig ude af stand til at betale de fakturaer, der vedrørte de leverancer, der var sket mellem den 13. og den 20. oktober 1976, og som skulle betales i begyndelsen af november 1976. I denne forbindelse foreslog Schiltz i en telex den 9. november 1976 CRAM, at det samlede beløb for disse fakturaer blev afregnet for halvdelen vedkommende ved udstedelsen af en veksels, og for den anden halvdel vedkommende en uigenkaldelig kredit, idet det i begge tilfælde skulle være en betingelse, at CRAM foretog levering i henhold til de to andre ordrer af 11. oktober 1976. Det var efter denne telex, at CRAM den 12. november 1976 stillede påkrav til Schiltz om uden ophold at afregne de elleve fakturaer fra oktober, som endnu ikke var blevet betalt. Kommissionens antagelse om, at der var en sammenhæng mellem RZ' undersøgelse vedrørende Schiltz og Kestermann den 27. og 29. oktober 1976 og den omstændighed, at man den 12. november 1976 stillede

Ifølge sagsøgeren CRAM fremgår det af det ovenfor anførte, at virksomhedens adfærd over for Schiltz intet har at gøre med nogen samordnet praksis med RZ. Herudover viser en gennemgang af de »diverse omstændigheder«, som Kommissionen anfører til støtte for, at der forelå en samordnet praksis, at disse ikke understøtter dette klagepunkt.

b) Rheinzink's argumentation

A) Såfremt CRAM's standsning af leverancerne til Schiltz den 21. oktober 1976 skyldtes en samordnet praksis med RZ, således som Kommissionen hævder i sin beslutning, ses det ikke, hvorfor RZ ikke straks standsede sine leverancer til Schiltz i stedet for at vente til den 29. oktober 1976. Så sent som den 26. oktober modtog og bekræftede RZ en ordre fra Schiltz. Den samme dag beordrede RZ denne ordre, der havde en værdi af omkring 250 000 DM, udført. Hvis RZ allerede fra den 21. oktober havde haft kendskab til Schiltz' manipulationer, ville selskabet klart have haft en interesse i at forhindre enhver leverance til Schiltz.

B) Den telex, som RZ sendte CRAM den 26. oktober 1976, havde intet at gøre

med CRAM's standsning af sine leverancer til Schiltz. Kommissionen vil ikke kunne godtgøre, at der var nogen som helst sammenhæng mellem disse to begivenheder. Selv om det lægges til grund, at meddelelsen ikke giver nogen mening, »medmindre der [var] tale om en samordnet indsats for at bekæmpe paralleleksport« på det tyske marked, således som Kommissionen anfører, er det ikke hermed godtgjort, at dette havde sammenhæng med, hvorledes man optrådte over for Schiltz. I denne forbindelse henviser sagsøgeren atter til, at RZ den selvsamme dag beordrede en betydelig ordre fra Schiltz udført.

Züchner mod Bayerische Vereinsbank AG, sag 172/80, Sml. s. 2021). Med hensyn til kontakterne mellem CRAM og RZ har Kommissionen kun påvist, at der blev afsendt en telex den 26. oktober 1976, men denne har imidlertid ingen sammenhæng med, hvad man foretog sig over for Schiltz.

Det fremgår af alt det ovenfor anførte, at RZ ikke har deltaget i nogen samordnet praksis i strid med traktatens artikel 85, stk. 1.

C) RZ standsede leverancerne til Schiltz, fordi man var blevet vildledt af dette selskab, og fordi genudførelsen til Forbundsrepublikken Tyskland kunne være til skade for RZ. RZ' adfærd kan derfor uden vanskeligheder forklares udelukkende ud fra selskabets egne interesser. CRAM's standsning af sine leverancer den 21. oktober 1976 spillede i denne forbindelse ingen rolle.

c) Kommissionens forsvar

D) Den anfægtede beslutning hviler på den antagelse, at den simple omstændighed, at to virksomheder på de samme begivenheder reagerer på lignende måde, er et bevis for, at der foreligger en samordnet praksis mellem dem. Ifølge sagsøgeren er dette ikke i overensstemmelse med Domstolens praksis, ifølge hvilken der skal foreligge en »koordinering«, et »bevidst... praktisk samarbejde« og »kontakt« mellem de pågældende virksomheder (jfr. f.eks. dom af 16. 12. 1975, Suiker Unie m.fl., sag 40-48, 50, 54-56, 111, 113 og 114/73, Sml. s. 1663, eller dom af 14. 7. 1981,

Overfor det af CRAM anførte har sagsøgte i de to forenede sager, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, for det første meddelt, at den i sin beslutning ved en fejltagelse er gået ud fra, at der den 20. oktober 1976, tidspunktet for CRAM's sidste leverance til Schiltz, manglede at blive leveret endnu 20 tons af den ordre på 240 tons plader, der var blevet afgivet den 8. september 1976. CRAM har i sin stævning godtgjort, at med leverancen den 20. oktober 1976 var hele denne ordre blevet udført. Denne fejl i beslutningen vedrører dog kun en detalje. CRAM har ikke bestridt, at man den 20. oktober 1976 accepterede to andre ordrer fra Schiltz, nemlig en ordre på 631 tons til Egypten og en ordre på 44 tons til Iran, der skulle leveres inden udgangen af november 1976. Disse to ordrer blev aldrig udført. Kommissionen anfører, at den kvalifikation, der i beslutningen er givet af CRAM's standsning af leverancerne den 20. oktober 1976,

stadig står ved magt. Selv om ordren på 240 tons fuldt ud var blevet opfyldt, manglede der endnu at blive leveret 675 tons. Kommissionen tilføjer, at den nævnte fejl allerede var indeholdt i meddelelsen om klagepunkter, og at CRAM hverken i sit skriftlige svar eller under høringen gjorde opmærksom på den.

Med hensyn til den telex, som RZ sendte til CRAM den 26. oktober 1976, understreger Kommissionen, at denne meddelelse blot er en af mange omstændigheder, der har gjort det muligt at fastslå, at der forelå en samordnet praksis mellem de to virksomheder. Det er på grundlag af en samlet vurdering af alle disse omstændigheder, og ikke hver af disse isoleret betragtet, at man er nået til denne slutning. Kommissionen tilføjer i denne forbindelse, at telexen af 26. oktober 1976 ikke alene i sig selv er betegnende, men at dette i endnu højere grad er tilfældet med de vakkende udtalelser om denne, som de to virksomheder på forespørgsel fremkom med under høringen. Det fremgår af referatet af høringen, at RZ bekræftede, at der skete en udveksling mellem producenter af oplysninger vedrørende priser, som ikke er sædvanlig i denne branche. CRAM anførte, at en sådan udveksling af oplysninger, uden at være usædvanlig, dog forekom ret sjældent i Forbundsrepublikken Tyskland.

Kommissionen bemærker endelig, at den ikke havde kendskab til de telexer, som CRAM sendte til Schiltz den 14. oktober og 2. november 1976, hvori man krævede afregning af de endnu ikke betalte fakturaer. Kommissionen er-

kender i lyset af disse nye omstændigheder, at det ikke er korrekt, når det i beslutningen antages, at CRAM afventede forløbet af RZ' undersøgelse vedrørende Schiltz og Kestermann, før virksomheden den 8. november 1976 krævede en afregning af de nævnte fakturaer. Kommissionen tilføjer, at den del af beslutningen, hvori dette spørgsmål omtales, alligevel må stå ved magt. På dette punkt forkastes nemlig i beslutningen blot den forklaring, som CRAM havde givet på, at man standsede leveringerne, nemlig at fakturaerne ikke var blevet betalt. I denne forbindelse virker det af CRAM anførte ikke overbevisende, idet man forbigår i tavshed, at selv efter at fakturaerne var blevet betalt, blev de to andre ordrer, som Schiltz havde afgivet i oktober 1976, ikke udført. Hertil kommer, at der i CRAM's telex til Schiltz den 12. november 1976 er givet den begrundelse, at Schiltz havde tilsidesat klausulen om, at varerne skulle eksporteres til Egypten. Man kan derfor ikke forklare standsningen af leverancerne med, at fakturaerne ikke var blevet betalt.

I lyset af de ovenfor nævnte bemærkninger fastholder Kommissionen, at der i 1976 forelå en samordnet praksis mellem CRAM og RZ om at beskytte det tyske marked mod Schiltz' parallelimport af valseværksprodukter.

Som svar på det af Rheinzink fremførte anfører Kommissionen, at sagsøgeren ikke bestrider, hvad der er blevet fastslået med hensyn til selskabets adfærd over for Schiltz. Den gør endvidere på ny gældende, at RZ' og CRAM's adfærd

samt indholdet af telexen af 26. oktober 1976 kun lader sig forklare med, at der forelå en samordnet praksis mellem de to virksomheder, således som det er angivet i beslutningen.

I sin replik har *sagsøgeren i sag 30/83, Rheinzink*, heroverfor gjort gældende, at det eneste bevis for, at der forelå en samordnet praksis, som Kommissionen har kunnet angive, er telexen af 26. oktober 1976. Sagsøgte har imidlertid ikke godtgjort, at der er nogen sammenhæng mellem denne telex og den påståede samordnede praksis om at beskytte det tyske marked.

I duplikken har *sagsøgte i de to forenede sager, Kommissionen*, fastholdt, at RZ og CRAM fra den 21. oktober 1976 lagde pres på Schiltz for at få selskabet til at ophøre med at eksportere til Forbundsrepublikken Tyskland. At RZ og CRAM handlede efter aftale fremgår af, at tidspunktet for standsningen af leverancerne falder sammen med tidspunktet for RZ' meddelelse til CRAM vedrørende forholdelsen af salgspriserne i Tyskland.

4. Aftalen mellem RZ og Schiltz

Sagsøgeren Rheinzink har gjort gældende, at den aftale, der blev indgået mellem RZ og Schiltz i 1976, ikke er i strid med traktatens artikel 85. til støtte herfor anfører Rheinzink tre argumenter, der kan sammenfattes således:

A) Det var ikke RZ, som gav anledning til, at Schiltz påtog sig en kontraktlig forpligtelse til at eksportere de zink-

plader, selskabet fik leveret, til et tredjeland. Det var Schiltz selv, der for at få de pågældende varer leveret til den mere fordelagtige eksportpris foranledigede, at dette vilkår blev indføjet i aftalen. Sagsøgeren tilføjer, at når RZ leverede til særligt lave priser, var det kun fordi Schiltz havde givet falske oplysninger. Hvis RZ fra begyndelsen havde vidst, at Schiltz havde til hensigt at genudføre varerne til Forbundsrepublikken Tyskland, er det sikkert, at virksomheden havde forlangt den pris, der anvendtes på det tyske marked.

B) Det er forkert at hævde, at der i det foreliggende tilfælde forelå en aftale, der havde til formål eller til følge at begrænse konkurrencen. En aftale er kun konkurrencebegrænsende, såfremt de to parter har tilsigtet noget sådant. Dette er ikke tilfældet her. Endvidere har aftalerne med Schiltz heller ikke haft til følge at begrænse konkurrencen, idet Schiltz netop eksporterede alle de varer, selskabet købte hos RZ, til Tyskland.

C) Selv om det antages, at enhver aftale, der indeholder bestemmelse om, at de pågældende varer skal sælges til et bestemt land, er konkurrencebegrænsende, har den forelæggende aftale ikke mærkbar påvirket hverken konkurrencen eller handelen mellem medlemsstaterne.

I svarkriftet har *Kommissionen* for det første anført, at det er forkert, at når sagsøgeren hævder, at Schiltz frit kunne videresælge de zinkplader, som selskabet fik leveret af RZ, til et hvilket som helst land. Tværtimod forelå der en forståelse mellem de to parter om, at Schiltz skulle eksportere varerne til et tredjeland. At

der forelå en sådan forståelse fremgår klart af indholdet af de tilbud og accept af tilbud, som er vedlagt stævningen.

Kommissionen gør endvidere gældende, at spørgsmålet om, hvilket formål en aftale har, må bedømmes objektivt, således at det afgørende er, hvilke formål, aftalen rent faktisk forfølger, således som dette fremstår på grundlag af den økonomiske sammenhæng, aftalen skal anvendes i. I det foreliggende tilfælde er det objektive formål med den omtvistede aftale at forpligte Schiltz til at sælge zinkpladerne uden for Det europæiske Fællesskab, nærmere bestemt til Egypten og Iran. Det er herefter ikke nødvendigt at undersøge, om aftalen faktisk havde til følge, at der skete en begrænsning i konkurrencen.

Endelig bestrider Kommissionen, at aftalen med Schiltz hverken havde en mærkbar indvirkning på konkurrencen eller på samhandelen mellem medlemsstaterne. Den understreger for det første, at det ikke er en betingelse for, at en aftale må anses for at påvirke handelen mellem medlemsstaterne, at der rent faktisk sker en mærkbar påvirkning af denne. Det er tilstrækkeligt, at en aftale er egnet til mærkbart at påvirke samhandelen (jfr. f.eks. Domstolens dom af 1. 2. 1978, Miller mod Kommissionen, sag 19/77, Sml. s. 131). I denne forbindelse anfører Kommissionen, at havde det ikke været for den pågældende aftale, ville sagsøgeren ikke uden at bringe det højere prisniveau, der gjaldt på selskabets hjemmemarked, i fare, have kunnet sælge plader til købere uden for Forbundsrepublikken Tyskland til en lav pris. Det er derfor berettiget at antage, at samhandelen mellem medlemsstaterne ville have udviklet sig anderledes uden den omtvistede aftale.

I replikken har *sagsøgeren Rhein-zink* gjort gældende, at det ved bedømmelsen

af, hvilket formål den omtvistede aftale har, må tages i betragtning, at Schiltz aldrig havde til hensigt at overholde denne. Ifølge Domstolens praksis skal det kunne godtgøres med sikkerhed, at endog den part, der bliver underlagt en konkurrencebegrænsning, også har været på det rene hermed (jfr. f.eks. Domstolens dom af 29. 10. 1980, van Landewijck mod Kommissionen, de forenede sager 209-215 og 218/78, Sml. s. 3125). Dette har aldrig været tilfældet her.

I duplikken har *Kommissionen* heroverfor anført, at det er i klar modstrid med den borgerlige rets almindelige principper, når sagsøgeren hævder, at en enkelt aftalparts hensigter kan være afgørende for hvilket formål, en aftale må anses at have. I øvrigt er sagsøgerens opfattelse ensbetydende med, at traktatens artikel 85 kun ville kunne anvendes på bevidst gennemførte konkurrencebegrænsninger, såfremt det blev godtgjort, at der foreligger omstændigheder, hvis rigtighed det imidlertid ifølge sagens natur er umuligt at efterprøve, nemlig forhold, der vedrører den interne beslutningsproces i en virksomhed.

5. *Aftalen mellem CRAM, RZ og VM om gensidige leverancer*

Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at det er med urette, at Kommissionen har antaget, at aftalen af 5. august 1974 om gensidige leverancer udgør en konkurrencebegrænsning, jfr. traktatens artikel 85, stk. 1. Til støtte herfor anfører sagsøgeren tre argumenter, der kan sammenfattes således:

A) Sagsøgeren anfører for det første, at parterne i aftalen blot ønskede at nedsætte risikoen for ikke at være i stand til at forsyne de kunder, som man var

forpligtet til at levere til. Aftalen gav således anledning til visse lejlighedsvis leverancer fra en part til en anden. Det drejer sig om normale leverancer, der ifølge Domstolens praksis ikke »i sig selv« har »til formål eller til følge at skade konkurrencen« (Domstolens dom af 25. 11. 1971, Béguelin Import mod S.A.G.L. Import Export, sag 22/71, Sml. s. 257). Det er naturligvis rigtigt, at når en af parterne i aftalen er forpligtet til at levere visse mængder til den anden part i tilfælde af forstyrrelser i dennes virksomhed, kan vedkommende part ikke levere de samme varer til en tredjemand. Dette er imidlertid en normal følge af enhver aftale om levering. Hertil kommer, at aftaleparterne indskrænkede aftalen til at gælde omstændigheder, som de ikke havde nogen indflydelse over. Formålet med denne begrænsning var netop, at parterne skulle være frit stillet med hensyn til de mængder af varer, som de måtte ønske at levere til deres sædvanlige kunder i ind- eller udlandet. Dette har intet at gøre med en konkurrencebegrænsning.

B) Selv om det måtte antages, at den omtvistede aftale ville kunne have de virkninger, som Kommissionen hævder, har den ikke haft nogen mærkbar indvirkning på konkurrencen eller på handelen mellem medlemsstaterne. Kommissionen har da heller ikke kunnet angive mere end tre perioder i 1977, i løbet af hvilke der skete leverancer i henhold til aftalen. Disse leverancer var i øvrigt af begrænset omfang.

C) Endvidere skyldtes to af de forstyrrelser, som Kommissionen har angivet, strejker. Den omtvistede aftale er derfor i vidt omfang en »aftale om bistand i tilfælde af strejker«. En sådan aftale, der blot indeholder en forpligtelse til at yde gensidig bistand i tilfælde af strejker, er imidlertid fuldt ud lovlig.

Kommissionens forsvar

Kommissionen understreger for det første, at der ved den omtvistede aftale er opstået en forpligtelse for parterne til at stille en del af deres produktionskapacitet til rådighed for hinanden. En sådan forpligtelse medfører ikke nødvendigvis, at der sker nogen gensidig udveksling af varer. Den begrænser imidlertid friheden hos den, der skal levere, til selv at råde over sin produktionskapacitet. Denne begrænsning i parternes handlefrihed har mærkbare følger for tredjemænds stilling på det pågældende marked. Kommissionen tilføjer, at i det foreliggende tilfælde udgør den aftalte øverste grænse mere end en tredjedel af produktionskapaciteten hos de tre aftaleparter. Den omtvistede aftale har derfor til formål og til følge at begrænse konkurrencen, jfr. traktatens artikel 85, stk. 1.

Kommissionen anfører endvidere, at det ved bedømmelsen af, om denne konkurrencebegrænsning er mærkbar, ikke, således som sagsøgeren hævder, har nogen betydning hvor mange og hvor store leverancer, der rent faktisk er blevet gennemført mellem parterne i aftalen. Det er snarere afgørende i hvilket omfang, det potentielt udelukkes at foretage en anden udnyttelse af de pågældende virksomheders produktionskapacitet. Det er denne potentielle betydning af den omtvistede aftale, der er afgørende i forhold til traktatens artikel 85.

Kommissionen gør endelig gældende, at det er med urette, at sagsøgeren fremstiller den omtvistede aftale som en »aftale om bistand i tilfælde af strejker«. Formålet med aftalen er ifølge dennes artikel 1 at skabe en forpligtelse til at yde

gensidig bistand i tilfælde af »forstyrrelser af teknisk eller anden art«. Den finder derfor anvendelse på enhver forstyrrelse, der kan opstå i forbindelse med den pågældende virksomheds drift.

6. Bødemes størrelse

Sagsøgeren CRAM har gjort gældende, at da klagepunktet om, at der foreligger en samordnet praksis, savner grundlag, bør bøden annulleres. Subsidiært har sagsøgeren nedlagt påstand om en væsentlig nedsættelse af den pålagte bøde på grund af de alvorlige vanskeligheder, som zinkindustrien i almindelighed står overfor. *CRAM* tilføjer, at bødens størrelse heller ikke står i rimeligt forhold til varigheden af den hævdede samordnede praksis, som kun skal have fundet sted fra den 21. til den 29. oktober 1976. Bøden er derfor eksorbitant stor.

Sagsøgeren Rheinzink har tilsluttet sig dette og tilføjer, at Kommissionen ikke engang har undersøgt, om RZ handlede forsætligt eller blot uagtsomt. Man anfører endvidere, at Schiltz' adfærd udgør en formildende omstændighed, der bør føre til en nedsættelse af bøden.

For så vidt angår sagsøgeren *CRAM*, har *Kommissionen* anført, at bøden udgør mindre end 0,5 % af denne virksomheds samlede omsætning. En sådan bøde kan ikke anses for urimelig stor, når henses til den konstaterede overtrædelses grovhed.

Hvad angår sagsøgeren *Rheinzink*, anfører *Kommissionen* for det første, at bøden udgør mindre end 1,5 % af virksomhedens omsætning og mindre end

0,015 % af omsætningen i den internationale koncern *Metallgesellschaft*, som RZ på dette tidspunkt udgjorde en del af. Kommissionen har således på trods af den pågældende overtrædelses grovhed taget hensyn til dennes korte varighed. Når RZ er blevet pålagt en bøde, der er mere end 25 % højere end den, der er pålagt *CRAM*, er det fordi RZ udgjorde en del af koncernen *Metallgesellschaft*, hvis samlede omsætning, der i regnskabsåret 1980/81 oversteg 10 milliarder DM, var større end *CRAM*'s. Kommissionen henviser endelig til, at det i den anfægtede beslutning har kunnet fastslås, at RZ i forbindelse med sin samordnede praksis med *CRAM* handlede forsætligt.

I sin replik har *sagsøgeren Rheinzink* endvidere anført, at RZ på tidspunktet for meddelelsen af den anfægtede beslutning ikke længere udgjorde en del af koncernen *Metallgesellschaft*. Det er derfor med urette, at der ved fastsættelsen af bødens størrelse er blevet taget hensyn til denne tilknytning.

I duplikken har *Kommissionen* heroverfor anført, at RZ på det tidspunkt, hvor de omtvistede forhold blev begået, udgjorde en del af koncernen *Metallgesellschaft*, og at det er med rette, at dette er blevet taget i betragtning ved fastsættelsen af bødens størrelse.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 14. december 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 1. februar 1984.

Præmisser

- 1 Ved stævninger, indgivet til Domstolens justitskontor henholdsvis den 23. og den 25. februar 1985, har Compagnie royale asturienne des mines SA, Paris, og selskabet Rheinzink GmbH, Datteln (Forbundsrepublikken Tyskland), i henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning af 14. december 1982 vedrørende en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/29.629 — Valseværksprodukter og zinklegeringer), der blev meddelt de sagsøgende selskaber og offentliggjort i EF-Tidende (EFT L 362, s. 40).
- 2 Den første sagsøger (herefter benævnt Asturienne) har nedlagt påstand om annullation af den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 1, og artikel 2. Den anden sagsøger (herefter benævnt Rheinzink) har nedlagt påstand om annullation af beslutningens artikel 1, stk. 1 og 2, artikel 2 og artikel 3.
- 3 I beslutningens artikel 1, stk. 1, fastslås det, at den fælles aktion, som Asturienne og Rheinzink i 1976 blev enige om med henblik på at beskytte det tyske marked mod den parallelimport af valseværksprodukter, som firmaet Gebr. Schiltz NV, Aartselaar, Belgien (herefter benævnt Schiltz), foretog, er en overtrædelse af traktatens artikel 85. Ved beslutningens artikel 2 pålægges de to virksomheder bøder »for den i artikel 1, stk. 1, omhandlede overtrædelse«.
- 4 I beslutningens artikel 1, stk. 2, fastslås det, at den bestemmelse, der i 1976 blev aftalt mellem Asturienne og Schiltz og Rheinzink og Schiltz, som pålagde sidstnævnte at videresælge valseværksprodukter af zink i et bestemt land, har til formål at begrænse parallelimport inden for Fællesskabet, hvorfor den er en overtrædelse af traktatens artikel 85.
- 5 I beslutningens artikel 3 hedder det, at aftalen om gensidige leverancer, der blev indgået den 5. august 1974 mellem Asturienne, Rheinzink og Société des mines et fonderies de zinc de la Vieille Montagne, Angleur (Belgien), også er i strid med traktatens artikel 85.

- 6 Inden gennemgangen af de anbringender, hvorved det bestrides, at de anførte overtrædelser har fundet sted, bør der tages stilling til det anbringende, som Rhein-zink indledningsvis har fremsat om, at selskabet under alle omstændigheder ikke kan være ansvarlig for de overtrædelser, som Kommissionen har lagt til grund, idet disse kun kan tilregnes selskabet Rheinisches Zinkwalzwerk GmbH & Co., der blev opløst i 1981, dvs. mellem de tidspunkter, hvor de pågældende overtrædelser skal have fundet sted, og det tidspunkt, hvor Kommissionen vedtog den anfægtede beslutning. Rhein-zink anfører, at beslutningen udelukkende vedrører en adfærd, som selskabet Rheinisches Zinkwalzwerk GmbH & Co. hævdes at have udvist.

- 7 Rhein-zink erkender, at virksomheden er eneste retssuccessor for det opløste selskab, der blev omdannet til et anpartsselskab under navnet Rhein-zink. Til støtte for, at Rhein-zink ikke ved den indtrufne retlige succession kan antages at have overtaget ansvaret for handlinger, som et i mellemtiden opløst selskab hævdes at have begået, påberåber sagsøgeren sig imidlertid artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17, hvorefter Kommissionen kun kan pålægge en virksomhed bøde, såfremt den har gjort sig skyldig i en overtrædelse af traktatens artikel 85.

- 8 Kommissionen har gjort gældende, at Rhein-zink og selskabet Rheinisches Zinkwalzwerk GmbH & Co. i konkurrenceretlig henseende må betragtes som to successive retlige former af én og samme virksomhed. Konkurrenceretten retter sig mod virksomheder. Den pågældende virksomhed har med omdannelsen skiftet navn og retlig form, men dens formål, hjemsted og ledelse er forblevet uændret. Den adfærd, som det opløste selskab har udøvet, må derfor kunne tilregnes Rhein-zink som eneste retssuccessor for dette selskab.

- 9 Domstolen finder at måtte lægge det af Kommissionen anførte til grund. Rhein-zink har ikke bestridt at være eneste retssuccessor for selskabet Rheinisches Zinkwalzwerk GmbH & Co., hvis erhvervsmæssige aktiviteter selskabet har videreført. I henseende til traktatens artikel 85 fritager en ændring af en virksomheds juridiske form og navn ikke den nye virksomhed for ansvar for den tidligere virksomheds konkurrencestridige adfærd, når virksomheden økonomisk set forbliver den samme.

A — Den samordnede praksis

- 10 Den samordnede praksis mellem Asturienne og Rheinzink, der er omhandlet i den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 1, udgør ifølge begrundelserne til beslutningen et led i en række markedsbeskyttende foranstaltninger, som visse store producenter af valseværksprodukter af zink traf. Baggrunden for disse foranstaltninger var, at den pris for valseværksprodukter af zink, som disse producenter på dette tidspunkt anvendte, var højere i Tyskland og Frankrig end i visse andre medlemsstater, navnlig Belgien, og mange tredjelande. Disse undertiden betydelige prisforskelle begunstigede importører, der opkøbte valseværksprodukter af zink i et land, hvor der gjaldt en lav pris, og videresolgte dem i et land, hvor priserne var højere, navnlig i Forbundsrepublikken Tyskland. Den samordnede praksis mellem Asturienne og Rheinzink skal have haft til formål at forhindre en sådan parallelimport.
- 11 De to sagsøgere har gjort gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort rigtigheden af, at der forelå en samordnet praksis mellem dem med henblik på at beskytte det tyske marked. De anfører, at Kommissionen har truffet sin beslutning på grundlag af visse indicier, men at disse for det første ikke er tilstrækkelige til at godtgøre rigtigheden af det af Kommissionen fremsatte klagepunkt om, at der forelå en samordnet praksis, og at Kommissionen for det andet har undladt at tage andre indicier, der peger i modsat retning, i betragtning.
- 12 Det bestrides ikke, at Asturienne og Rheinzink i løbet af 1976 leverede betydelige mængder af zinkplader i Belgien til Schiltz, der angiveligt ville videresælge dem i Egypten, og at disse leverancer skete til priser, der gennemsnitligt lå tæt op ad dem, der anvendtes ved salg af varer bestemt til det belgiske marked. De zinkplader, der blev sendt til Belgien, blev herefter af Schiltz forsynet med nye mærkesedler, omlastet til lastvogne og transporteret til Tyskland, hvor de blev solgt til priser, der var lavere end dem, der normalt anvendtes i dette land.
- 13 Det er ligeledes udbestridt, at denne praksis blev udøvet indtil slutningen af oktober 1976, at to af Rheinzink's ansatte på dette tidspunkt opdagede, at de plader, som Schiltz fik leveret, blev genudført til Tyskland, samt at både

Rheinzink og Asturienne standsede deres leverancer til Schiltz mellem den 21. og 29. oktober 1976.

- 14 Ifølge den anfægtede beslutning kan de to virksomheders standsning af leverancerne til Schiltz kun forklares ved, at der er sket en udveksling af oplysninger mellem dem med henblik på en parallel optræden over for Schiltz inden for rammerne af en samordnet praksis om at beskytte prisniveauet på det tyske marked, særligt ved at forhindre parallelimport eller genindførsel af valseværksprodukter med oprindelse i Forbundsrepublikken.
- 15 Til støtte for denne konklusion henvises der i beslutningen til følgende omstændigheder:
- den 21. oktober 1976, da Asturienne indstillede sine leverancer til Schiltz »uden synlig grund«, beskyldte Rheinzink Schiltz for ikke at overholde betingelsen om, at varerne skulle eksporteres til Egypten; dette tidsmæssige sammenfald kan ikke være nogen tilfældighed;
 - den 26. oktober 1976 meddelte Rheinzink Asturienne ved telex, at man havde til hensigt at nedsætte sine priser på det tyske marked med omkring 3 %, en meddelelse, der »ingen mening [har] blandt konkurrenter, medmindre der er tale om en samordnet indsats for at bekæmpe paralleleksport på dette marked«;
 - den 29. oktober 1976 standsede Rheinzink sine leverancer til Schiltz efter forgæves at have forsøgt at få denne til at indstille sin eksport til Forbundsrepublikken Tyskland;
 - først den 8. november 1976, dvs. efter afslutningen af den undersøgelse, som ansatte hos Rheinzink foretog hos Schiltz og dennes tyske køber, rykkede Asturienne Schiltz for betaling af de beløb, selskabet endnu havde til gode.

- 16 Det bemærkes, at Kommissionens antagelse om, at der forelå en samordnet praksis mellem de to virksomheder, hviler på den forudsætning, at der ikke kan være nogen anden forklaring på de faktiske omstændigheder, som lægges til grund i beslutningen. Heroverfor er det tilstrækkeligt, at sagsøgerne godtgør, at der foreligger omstændigheder, der kan sætte de af Kommissionen konstaterede forhold i et andet lys, og dermed give en anden forklaring på disse end den, der lægges til grund i den anfægtede beslutning.
- 17 Sagsøgerne må antages at have godtgjort, at der foreligger sådanne omstændigheder. Kommissionen har således måttet erkende, at i modsætning til, hvad der lægges til grund i beslutningen, havde Asturienne netop fuldt ud udført en ordre fra Schiltz på 240 tons plader, da virksomheden den 21. oktober 1976 indstillede sine leverancer til dette selskab. Asturienne har også ved fremlæggelsen af fakturaer og telexer godtgjort, at virksomheden allerede tidligere havde haft vanskeligheder med Schiltz i forbindelse med afregningen af visse fakturaer, der vedrørte leverancer udført i september, og som man havde rykket Schiltz for betaling af ved telex den 14. oktober, og senere ved telex den 2. november, og at der var tilsvarende problemer med hensyn til afregning af fakturaer vedrørende 240 tons leveret i oktober, hvilket fremgår af en telex af 12. november.
- 18 Herefter kan Asturienne's standsning af leverancerne til Schiltz og det tidspunkt, hvor denne standsning indtraf, lade sig forklare ved overvejelser, der skyldtes de eksisterende økonomiske forbindelser mellem Asturienne og Schiltz.
- 19 Den omstændighed, at Rheinzink den 26. oktober 1976 sendte en telex til Asturienne vedrørende en nedsættelse af priserne på det tyske marked, er ikke i sig selv tilstrækkelig til, at det kan lægges til grund, at der forelå en samordnet praksis, så meget mindre som Kommissionen hverken har godtgjort, og end ikke hævdet, at denne omstændighed havde indflydelse på de priser, som Asturienne anvendte.
- 20 Det følger heraf, at Kommissionen ikke på tilstrækkeligt nøjagtig og sammenhængende måde har godtgjort, at det er berettiget at antage, at de to virksomheders ensartede adfærd skyldtes, at der forelå en samordnet praksis mellem dem.

- 21 De to sagsøgers påstande må herefter på dette punkt tages til følge, hvorfor den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 1, bør annulleres.
- 22 Beslutningens artikel 2, der pålægger de to virksomheder bøder for den i artikel 1, stk. 1, omhandlede overtrædelse, bør derfor ligeledes annulleres.
- 23 Det er herefter ikke nødvendigt at undersøge Rheinzink's anbringende om, at der ikke er blevet taget hensyn til dokumenterne vedrørende Asturienne's standsning af leverancerne til Schiltz.

B — Bestemmelserne om eksport

- 24 Det antages i beslutningens begrundelse, at bestemmelsen om, at Schiltz skulle eksportere de mængder valseværksprodukter af zink, som Asturienne og Rheinzink leverede, til Egypten, på grund af selve sit formål, udgør en begrænsning i konkurrencen. Denne bestemmelse indskrænker videreforhandlerens frihed til at afsætte varerne, hvor han vil, og gør det muligt for de to producenter at modsætte sig parallelimport inden for fællesmarkedet. Den tjener hermed til at beskytte det tyske marked, der på grund af det høje prisniveau var det mest sårbare.
- 25 Sagsøgeren Rheinzink har gjort gældende, at bestemmelserne om eksport, der var indeholdt i aftalerne mellem sagsøgeren og Schiltz, ikke er i strid med traktatens artikel 85. For det første var betingelsen om, at varerne skulle eksporteres til et tredjeland, ikke et vilkår, som sagsøgeren påtvang Schiltz, hvorimod det var Schiltz, som foranledigede det indføjede i aftalen for at opnå varerne til de mest fordelagtige eksportpriser. Sagsøgeren gør endvidere gældende, at traktatens artikel 85 må fortolkes således, at en aftale kun kan antages at have et konkurrencebegrænsende formål, såfremt de to aftalparter sammen har sat sig dette mål, hvilket klart ikke er tilfældet i denne sag.
- 26 Dette kan ikke tiltrædes. For at afgøre, om en aftale har et konkurrencebegrænsende formål, er det uden betydning hvem af de to aftalparter, der

måtte have foranlediget dette eller hint vilkår indføjjet, eller om parterne har haft en fælles hensigt med aftalen på tidspunktet for dens indgåelse. Afgørende er derimod de formål, aftalen som sådan må antages at forfølge, når henses til den økonomiske sammenhæng, hvori den skal anvendes.

- 27 Det bemærkes i denne forbindelse, at det i beslutningen — hvis rigtighed på dette punkt ikke bestrides — anføres, at Schiltz' første ordre hos Asturienne, der blev afgivet på foranledning af en tysk køber, vedrørte valsede plader i størrelser, der var almindelige i Tyskland, og at Asturienne rejste den indvending, at selv om plader i disse størrelser var letsælgelige i Tyskland og Frankrig, var de ikke genstand for nogen efterspørgsel i Belgien. Efter dette skaffede Schiltz sig netop disse plader hos Asturienne og Rheinzink, idet man over for disse virksomheder foregav, at pladerne skulle genudføres til Mellemøsten, navnlig Egypten. De salgspriser, som de to producenter anvendte, var imidlertid næsten de samme som, eller lå tæt op ad dem, som disse samme producenter anvendte i forbindelse med salg af varer bestemt til det belgiske marked.
- 28 Herefter må det lægges til grund, at bestemmelserne om, at varerne skulle eksporteres, i det væsentlige havde til formål at forhindre genudførelse af varerne til de lande, hvor de var fremstillet, således at der kunne opretholdes et system af dobbeltpriser i fællesmarkedet, hvorved konkurrencen inden for dette blev begrænset.
- 29 Sagsøgeren Rheinzink gør endvidere gældende, at aftalen ikke mærkbart påvirkede hverken konkurrencen eller samhandelen mellem medlemsstaterne.
- 30 Sagsøgeren har imidlertid ikke bestridt, at der med hensyn til fremstillingen af zinkplader i fællesmarkedet kun findes seks valseværker af forskellig betydning, hvoraf Rheinzink er det eneste i Forbundsrepublikken Tyskland. I betragtning af disse markedsforhold kan det ikke tiltrædes, at den konkurrencebegrænsning, der bestod i, at det tyske marked blev afskærmet, ikke var mærkbar.

- 31 Herefter kan klagepunkterne vedrørende beslutningens artikel 1, stk. 2, ikke lægges til grund.

C — Aftalen om gensidige leverancer

- 32 Ved en aftale af 5. august 1974 forpligtede Asturienne, Rheinzink og Vieille Montagne sig til at levere valseværksprodukter af zink til hinanden i tilfælde af alvorlige produktionsforstyrrelser, hvorved en af virksomhederne måtte lide et produktionstab, uanset årsagen hertil. Ifølge aftalen skal disse leverancer ske, såfremt produktionstabet i den virksomhed, der rammes af forstyrrelsen, overstiger 20 tons om dagen, eller i alt 200 tons. Hver af de andre virksomheder forpligter sig til i sådanne tilfælde at levere op til 1 500 tons, dog således, at deres egen produktion ikke derved forstyrres. Det fremgår af aftalen, at den skulle gælde indtil den 31. december 1976 og derefter hvert kalendår betragtes som stiltiende fornyet, medmindre den udtrykkeligt blev opsagt, hvilket ikke skete.
- 33 Ifølge den anfægtede beslutning udgør denne aftale en begrænsning i konkurrencen såvel på grund af dens formål som på grund af dens virkning. Den fratager parterne deres handlefrihed, deres mulighed for individuelt at tilpasse sig de givne omstændigheder og drage fordel af en standsning eller nedsættelse af produktionen hos de andre virksomheder ved et forøget salg til kundekredsen. Aftalen kan herudover tvinge parterne til at levere betydelige mængder til hinanden. Det fastslås på denne baggrund i beslutningen, at en aftale, der er af så generel rækkevidde og af så lang varighed — eftersom den vedvarende fornys ved stiltiende overenskomst — »erstatte konkurrencen mellem parterne med gensidig bistand« og bidrager til at »forhindre enhver ændring« i deres respektive stilling på markedet.
- 34 Sagsøgeren Rheinzink har i denne forbindelse ikke bestridt rigtigheden af de faktiske omstændigheder, der lægges til grund i beslutningen. Sagsøgeren anfører imidlertid, at Kommissionens opfattelse af baggrunden for aftalen og dens praktiske følger er forkert. De tre virksomheder ønskede blot at nedsætte risikoen for, at de i tilfælde af, at der indtraf usædvanlige omstændigheder, hvorved produktionen forstyrredes, ikke ville kunne forsyne deres

sædvanlige kunder. Den praktiske virkning af aftalen har været, at den i enkeltstående tilfælde har givet anledning til, at der er sket lejlighedsvis leverancer fra én virksomhed til en anden.

- 35 Domstolen skal bemærke, at uanset hvorledes aftaler om gensidige leverancer mellem producerende virksomheder i almindelighed må bedømmes i forhold til forbudene i traktatens artikel 85, er ordlyden af den foreliggende aftale holdt så generelt og ubestemt, at den tillader en ganske anden end den af parterne angiveligt tilsigtede og hidtil også faktisk fulgte anvendelse. Forpligtelsen til gensidig bistand omfatter ikke alene tilfælde af force majeure og andre tilfælde, der må sidestilles hermed, men ethvert tilfælde af »alvorlige forstyrrelser«, uanset dets art og årsag. Det må herefter antages, at betingelserne for at bringe aftalen i anvendelse er så rummelige og ubestemte, at den vil kunne medføre en begrænsning i konkurrencen. Endvidere må der henses til aftalens ubestemte varighed samt den omstændighed, at det ifølge de talangivelser, der er indeholdt i beslutningen, og hvis rigtighed ikke er blevet bestridt, drejer sig om betydelige mængder valseværksprodukter.
- 36 Herefter vil klagepunkterne vedrørende det, der i beslutningen er anført med hensyn til aftalen om gensidige leverancer, ikke kunne lægges til grund.
- 37 Følgelig bør artikel 1, stk. 1, og artikel 2 i den anfægtede beslutning annulleres, og sagsøgte bør i øvrigt frifindes for Rheinzink's påstande.

Sagens omkostninger

- 38 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge bestemmelsens stk. 3, første afsnit, kan Domstolen dog ophæve sagens omkostninger helt eller delvis, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter.
- 39 Sagsøgte i sag 29/83, der har tabt sagen, bør følgelig betale sagens omkostninger.
- 40 Da parterne i sag 30/83 hver har tabt på visse punkter, bør omkostningerne i denne sag ophæves.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (fjerde afdeling)

1. Artikel 1, stk. 1, og artikel 2 i Kommissionens beslutning 82/866/EØF af 14. december 1982 vedrørende en procedure i medfør af EØF-traktatens artikel 85 (IV/29.629 — Valseværksprodukter og zinklegeringer — EFT L 362, s. 40) annulleres.
2. Sagsøgte i sag 30/83 frifindes i øvrigt.
3. I sag 29/83 betaler sagsøgte sagens omkostninger.
4. I sag 30/83 bærer hver part sine omkostninger.

Koopmans

Bahlmann

Pescatore

O'Keeffe

Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. marts 1984.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

T. Koopmans

Formand for fjerde afdeling